

GAITE

1966

GEGUŽIS

Nr. 5

turinys

Motinai	3
Stasys Džiugas	
Pupučio puiki mintis	4
Linutė	
Pavasari	7
Jonas Minelga	
Laimos draugai	8
D. Augienė	
I Sveikatą	11
Pasaka	
Dviguba dovana	16
Močiutė pasakoja	18
A. Giedrius	
Prisimenu Lietuvos laukus	21
V. Šmaižienė	
Genys, varna ir lapė	22
V. Minelga	
Tėviškele, tu graži	25
V. Valsiūnienė	
Žuvytės galvosūkis	26
Truputį pagalvok	27
Linksmiau	28
Mūsų kūryba	29
Šventės ir vardinės	32
St. Yla ir A. Salys	

ilustracijos

<i>Ses. M. Eucharista</i>	— psl. 1, 4, 6, 32
<i>E. Muliolienė</i>	— 3, 25
<i>P. Osmolskis</i>	— 7, 16-17, 23, 24, 29
<i>Aldona S.</i>	— 8, 12, 13, 15, 22
<i>Alvydas Bičiūnas</i>	— 10

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut 06260

EGLUTĖ

▲ vienintelis ▲
lietuviškas vaikų laikraštėlis
visame pasaulyje

5

gegužis

1966

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA
Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

metams — \$4.00

atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”

Immaculate Conception Convent

R. F. D. 2,

Putnam, Connecticut 06260

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalą. “Eglutės” iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Connecticut. 06260. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

MOTINAI

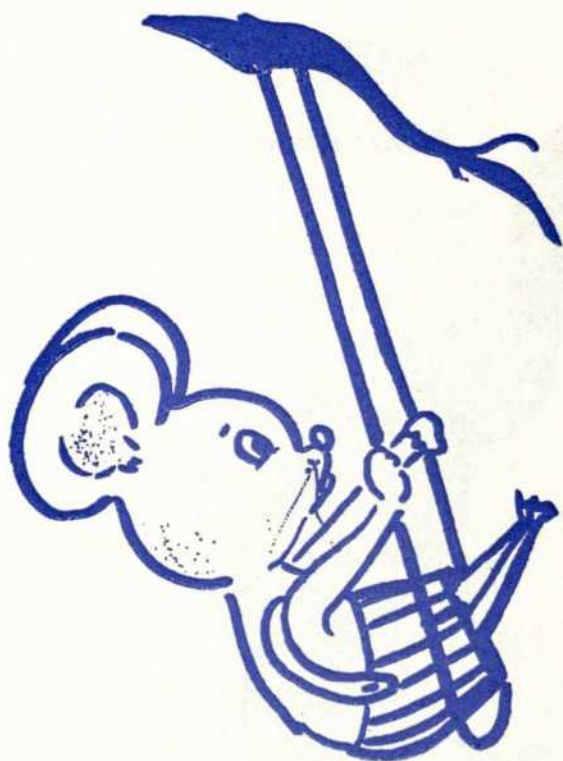
Stasys Džiugas

Tavo vardą mini ramunėlė
Ir miškų žibutė mėlyna.
Ten toli, toli prie Nemunėlio,
Kai ateina Motinos diena.

Skardžiai ten pragysta vyturėliai,
Dar saulutei miegant pataluos...
Džiaugiasi vaikučiai — mažutėliai,
Kad visi laimingi ir namuos.

Teikė tau gėlių tėvynės pievos,
Prašėme: gyvenk ilgai, ilgai...
Už kančias Tau meilę davė Dievas —
Nes dienų varguos nepavargai.

PUPUČIO PUIKI MINTIS

Linutė

Puputis suposi mažiausiame gluosnyje kieme ir galvojo:

— Aha, taigi, vadinasi, taip jau išeitų... vis dėlto reikia pripažinti...

Kaip kasmet, Pupučiui rūpėjo nupirkti dovaną mamytei Motinos dienos proga, bet, kaip kasmet, jis neturėjo pinigų. Ne, nė mažiausio pinigėlio. Jis net išvertė savo vintelelę kišenę ir gerai apčiupinėjo. Ne, jokio pinigėlio ten nebuvo — tik truputis dulkių nuo pernai metų, gabaliukas pažaliavusio sūrio ir kažkoks blizgantis sagtukas.

— Jei mamytė gali uždirbti sūrio visiems metams, aš galiu uždirbti jai dovanėlę. Tik, mat, sako, kad duoną uždirbti yra labai sunku... ir sūrį uždirbti sunku. Kažin, ar dovanėlę uždirbti dar sunkiau?...

Puputis nušoko nuo sūpynės ir išėjo į gatvę. Jis ėjo lėtai, dažnai pasižvalgydamas į krautuvijų langus. Kartais

net užlipdavo ant palangės, kad geriau matytų. Jis vis galvojo, kaip čia darbą gauti ir ką čia mamytei nupirkti.

Labai sunku galvoti apie du tokius svarbius dalykus iš karto. Po kiek laiko Puputis net pamiršo, apie ką jis galvojo; jis tik džiaugėsi mėlynu dangumi ir gėlytėmis kiemuose. Aha — gėlytės... Gėlės jam priminė mamytę, o mamytė priminė Motinos dieną, Motinos diena priminė dovaną, o dovana priminė...

— Aha, taigi, vadinasi, taip jau išeitų, kad čia ne taip lengva darbą gauti. Jei sunku galvoti apie darbą, turbūt sunku ir dirbti.

Puputisėjo nuleidęs galvą ir rimtai žiūrėjo į savo kojas. Kartais tai labai padeda, kai reikia ką sunkaus sugalvoti. Tik staiga jis pakėlė galvą, nes užuodė vienintelį dalyką, kuris galėjo sutrukdyti jo rimtą galvojimą — SŪRĮ! Čia pat dunksojo sūrio krautuvė. Lange buvo išstatyti visokiausi sūriai — dideli balti sūriai, maži gelsvi sūriai, raudonu popierium apdengti sūriai, sidabriniu popierium apkamšyti sūriai.

Puputis užlipo ant palangės, kad galėtų geriau matyti visus tuos sūrius. Tuo metu iš krautuvės išėjo vienas ponas. Jis dėvėjo didelę baltą prijuostę, ant kurios buvo didelė raidė užrašyta: SIMO SŪRIAI. Ponas atrodė labai nuliūdęs.

— Tai nepasisekimas! Jei tik žinočiau, kurie sūriai skaniausi, tuoj tokių prigaminčiau. Tada visi žmonės skubėtų nusipirkti..., o dabar..., — ponas tyliai pasakė ir nuėjo atgal į vidų.

Kaip tik tada Pupučiui šovė galvon puiki mintis. Jam buvo ir liūdna ir linksma. Liūdna, nes jam pagailo sūrių krautuvės savininko; linksma, nes jis sugalvojo puikų būdą jam padėti ir tuo pačiu užsidirbti mamytei dovaną. Puputį įveikė linksmumas ir jis nurūko namo.

Tuoj pat pasiėmė nuo lentynos didelį pieštuką ir daug mažų lapukų popieriaus. Ant kiekvieno lapuko jis ėmė rašyti:

LABAI GERAS

ŠIAIP SAU

PUIKUS!

VISAI NEKOKS

IŠMESTI

Baigęs rašyti, jis visus lapukus sudėjo pagal rūšį ir į kiekvieną įsmeigė ilgą ploną pagaliuką. Po vakarienės nubėgo į krautuvę. Ji jau buvo uždaryta, bet Puputis visai lengvai įlindo pro durų apačią. Užšokęs ant lentynos, ėmė ragauti visus sūrius. Kai kurie buvo labai skanūs, tada jis įkišo ženkliuką — **LABAI GERAS** arba **PUIKUS!** Kartais lyg ko tai trūko, tada jis įkišo ženkliuką — **ŠIAIP SAU** arba **IŠMESTI**.

Pupučiui truko beveik dvi valandas patikrinti visus sūrius. Vienus jis tik pauostė ir jau žinojo, kurį ženkliuką įsmeigti, kitus reikėjo ragauti. Apžiūrėjęs paskutinį sūrį, Puputis dar parašė krautuvės savininkui laišką.

Gerbiamas p. Simai,

Norėjau Tamstai truputį padėti. Mat, reikia pripažinti, kad sūrius pažįstu labai gerai. Prašau išbandyti naujus patarimus. Jei Tamstai geriau seksis sūrius išparduoti, prašau man palikti maišelį įvairių sūrių Tamstos krautuvės apatinio laipto kairiame kampelyje.

Iki pasimatymo,

P.

Už poros dienų sūrių krautuvės savininkas turėjo pasamdyti penkis naujus pardavėjus. Jie visi skubiai aptarnavo pirkėjus. Žmonėms patiko ir pardavėjų baltos

PAVASARĮ

Jonas Minelga

Žaidžia saulytė
Spinduliais,
Tuoį putinėliai
Išsiskleis.
Ei, Danguolyte, čia greičiau,
Liepoj varnėną pamačiau!

Lyja lietutis, —
Jo lašai,
Pavasario
Pranašai,
Beldžias į langą pamažu, —
Tie pumpurėliai — vai gražu!

Lėksim į parkus,
Į gatves,
Žinom, vėjelis
Mus nuves
Prie upeliūkščių, prie balų,
Prie šimtabalsių inkilų.

prijuostės, ant kurių buvo užrašyta didelė raidė: SIMO
SŪRIAI PIRMOS RŪŠIES. Jie džiaugėsi ir savo pirkiniais.

- Nuostabus skonis!
- Tikrai, sūriai ne šio pasaulio!!
- Na, tai bent sūriai, geresnių niekur negausi!!!

Puputis užsuko pasiimti savo algos. Jam buvo trigubai linksma nešti namo jam paliktą sūrių maišelį.

— Mat, vadinasi, taip jau išėitų, kad viskas puikiai išėjo: krautuvės savininkas patenkintas ir mamytei užsidirbau dovanų! Tik kažin, ar čia tikrai buvo darbas ar ne?...

LAIMOS DRAUGAI

D. Augienė

— Man liūdna! Aš labai vieniša, — mąstė Laima. — Nėra kur nueiti ir nėra su kuo pažaisti.

Laimutė norėjo, kad jos tėvai suprastų, ką ji galvoja, todėl padarė rūgštų veiduką ir giliai kelis kartus atsiduso.

— Suaugusiems niekad nėra liūdna. Jie turi vieni kitus, — protavo mergaitė.

Motina suprato mergaitės mintis ir jai tarė:

— Laimute, būti vienam ir būti vienišam nėra tas pats.

— Tu dažnai būsi viena, bet nereiškia, kad tu būsi vieniša, — pridūrė tėvas.

— Bet dabar aš esu labai vieniša, — sausai atsakė mergaitė.

— Tu esi viena, nes aplinkui nėra tavo amžiaus vaikų, su kuriais galėtum žaisti, bet tai nereiškia, kad tu turi būti vieniša.

— Bet aš esu, — atsakė nekantriai mergaitė ir treptelėjo koja.

— Eikš su manim, Laima, — pasakė jos tėvas. — Einau paieškoti tau draugų!

Per virtuvę ir verandą jie išėjo į kiemą.

— Žiūrėk, tėtė, koks kvailas vabalas! — sušuko Laima. Balutėje plūduriavo aukštiekninkas nusipenėjęs juodas vabalas ir spardėsi visomis savo kojomis, norėdamas pasiekti krantą. Laima susiieškojo šapelį ir atsargiai palietė vabalo pilvuką. Vabalas įsikibo visomis kojukėmis ir šapelis išvilko jį į pakraštį. Atsigulus ant pilvuko, pasirėmus alkūnėmis mergaitė stebėjo jį žolėje, kol tas išnyko.

Tuo tarpu sučiulbo paukštukas.

— Aha, tai Pyragaitis, tėtė! — sukikeno Laimutė. — Tai paukštukas, kuris gyvena mūsų rožių krūme. Jis visad čiulba, kai pamato mane, nes aš jam kasdien atnešu pyrago trupinių. Aš jį ir praminiau "Pyragaičiu".

Paukštukas atskrido arčiau mergaitės, bet, pamatęs tėvą, ėmė jį barti ir grįžo atgal į rožių krūmą. Laima nustraksėjo paskui jį. Pakeliui ji sustojo prie petunijų. Pasi-
lenkė prie jų ir giliai įkvėpė.

— Tėtė, matai tas gėles? Jos visos rožinės spalvos. Matyt, jos žino, kad toji spalva man labiausiai patinka...

Tuo tarpu rusvai geltona peteliškė ėmė skrajoti aplink Laimos galvą ir pagaliau nutūpė ant jos rankos.

— Ak, kaip kutena... Jos kojukės... Ji pati atrodo kaip pūkas, bet aš jaučiu jos mažus žingsnius.

— Gal ji galvoja, kad tu esi vaikščiojanti petunija... — pasakė šypsodamasis tėvas.

— Jos sparneliai tokie švelnūs ir lengvi, kaip sniegas, vata ar mamytės pudra...

Laima vaikščiojo takeliais, peteliškė vis ilsėjosi ant jos rankos. Kai mergaitė pamatė braškes ir pagreitino žingsnius, vabalėlis nuskrido.

— Ai, kaip skanu. Tėtuk, yra raudonų braškių. Skubėk greičiau pas mane...

Tėvas su dukrele keletą suvalgė.

— Tėveli!

— Taip, Laimute!

— Jūs sakėt, kad man surasit draugų. Kur jie?

— Bet, mieloji, man nė nereikėjo jų ieškoti, tu pati juos susiradai.

— Kur gi jie? Aš nematau. — Ir mergaitė žvalgėsi aplink.

— Miela Laimute, juodas vabalas, paukštukas, petunijos, peteliškė, braškės... voras, spalvoti akmenėliai, medžių lapai, iš kurių tu siuvi sau kepuraites, prinokę obuoliai, nukarusios vynuogių kekės... — skaičiavo tėvas. Tuo tarpu sulojo šuo.

— Tai Kudlius, kaimynų šuo, — įsiterpė Laima. — Jis mane labai myli. Mes ilgas valandas žaidžiam drauge. Taip, tėte, Kudlius irgi yra mano draugas.

— Matai, Laimute, kiek daug tu turi draugų. Jei tu dar atsiminsi knygas... tau niekad nebus nei liūdna nei nuobodu, vaikel.

Laimutė prisiglaudė prie tėvelio ir galvojo, kaip gera turėti tėvus ir tiek daug draugų...

M I S L Ė S

Keturkojis nevaikščiodamas daug žmonių maitina.

Dieną ir naktį išplėtęs akis.

Du žiedai, du galai, vidury vinis.

Aklas karvelis po visą pasaulį išlaksto.

Kas pilnas skylių, o vandenį laiko?

Kuomet metai turi tiek dienų, kiek žmogus akių?

Atsakymai: stalas, langas, žirklės, laiškas, kempinė, sausio 2 d.

I SVEIKATĄ!!!

Pasaka

Seniai, labai seniai ir labai tolimoj šalygyveno toks karalius. Jis buvo nepaprastai garsus valdovas — turėjo didžiausią sostą, ilgiausią nosį ir nešiojo gražiausią apsiaustą už visus kitus valdovus. Jis buvo toks galingas, kad jam sučiaudėjus, visi žmonės, kur tik jie bebūtų, turėjo garsiai atsiliepti: I SVEIKATĄ!!! Visi vykdė karaliaus įsakymą — ir maži, ir dideli, ir vidutiniai — išskyrus vieną jauną piemėnį. Piemens vardas buvo Andrius-Mandrius. Jis tikrai buvo labai mandras, bet kai karalius išgirdo, jog jis niekad nesako "I sveikatą", baisiai supyko. Karaliaus sargybiniai atvedė Andrių-Mandrių į karaliaus rūmus.

Karalius sėdėjo savo didžiausiame soste, glostė savo gražiausią apsiaustą, atkišo savo ilgiausią nosį ir bandė išgąsdinti Andrių-Mandrių. Bet Andrius visai jo nebijojo — nė per plauką, nė per mažiausią nusičiaudėjimą.

— Tuoį pat sakyk man "I SVEIKATĄ", — suriko karalius garsiai nusičiaudėjęs.

— I sveikatą man, — ramiai atsakė Andrius-Mandrius.

— Ne tau, man, man! — suriko karalius, pirštu rodydamas į save.

— Man, man, Jūsų malonybe, — vėl pakartojo Andrius, pirštu rodydamas į save.

Karalius baisiai nirto. Jis net suglamžė savo gražiausią apsiaustą, smarkiai kumščiu sudavė į savo didžiausią sostą, jo ilgiausia nosis beveik pažaliavo iš pykčio. Karaliaus vyriausias ministeris priėjo prie Andriaus-Mandriaus ir tarė labai griežtu, bauginančiu balsu:

— Tuo pat sakyk karaliui "Į SVEIKATĄ". Jei nesakysi, žūsi!

— Aš jam visai nieko nesakysiu, jei neleis man karalaitę vesti, — visai ramiai atsakė Andrius-Mandrius.

Karalaitė sėdėjo karaliaus dešinėje. Jos gelsvi plaukai žibėjo kaip pavasario saulutės spinduliai, jos akys buvo melsvos kaip pavasario dangus, ji buvo švelni ir graži kaip baltas balandėlis. Išgirdus Andriaus-Mandriaus paskutinį sakinį, ji garsiai nusijuokė. Jai labai patiko Andriaus-Mandriaus drąsa. Ji prisiminė visus kunigaikščių sūnus ir visus ministerių giminaičius, kurie norėjo ją vesti. Nė vienas jai taip nepatiko, kaip drąsusis Andrius-Mandrius. Tačiau karalius labai pyko. Jis liepė Andrių įmesti į baltosios meškos urvą, kad jį suėstų. Sargybiniai nuvedė Andrių-Mandrių pas baltąją mešką, kuri jau dvi dienas nieko negavo ėsti. Kai tik sargybiniai užrito akmenį ties urvu, meška šoko Andrių-Mandrių draskyti. Bet jis pažiūrėjo meškai į akis ir net nebandė gintis. Meška taip išsigando, kad pradėjo savo nagus iš baimės ir alkio laižyti. Andrius tik stovėjo ir žiūrėjo į mešką savo tamsiomis rūsčiomis akimis. Kad neužmigtų, jis sugalvojo visokių dainų ir jas dainavo visą naktį.

Kitą rytą karaliaus vyriausias ministeris nuėjo surankioti Andriaus-Mandriaus kaulelius. Ir kaip jis nustebo, radęs Andrių-Mandrių gyvą ir sveiką! Sargybiniai jį išleido ir greit vėl užrito akmenį, nes meška jau spėjo nusižiūrėti vieną riebę sargybinių. Kai karalius pamatė Andrių, jis suriko:

— Na, dabar žinai, kaip jaučiasi žmogus prie mirties slenksčio! Dabar sakyk man "į sveikatą"!

— Aš nebijočiau nė dešimties meškų. Aš visai nieko nesakysiu, kol negausiu karalaitės, — atsakė Andrius-Mandrius.

— Gerai, jei taip, tai ruoškis mirti! — šaukė karalius, o sargybiniai paleido laukinius šernus, kad sudraskytų Andrių-Mandrių.

Šernai nebuvo ragavę šviežios mėsos visą savaitę. Jie tuoj pat būtų Andrių sudraskę, bet jis ramiai išsitraukė dūdelę iš kišenės ir ėmė groti linksmą dainelę. Šernai visai užmiršo, kad jie norėjo Andrių suėsti. Jiems taip patiko dainelė, kad pradėjo šokinėti į taktą. Andrius-Mandrius norėjo garsiai nusijuokti, nes šernai labai juokingai šoko, bet jis žinojo kas atsitiks, jei nustos groti. Pradžioje jis grojo lėtai, iškilmingai, o šernai šoko pamažu, apsisukdami ant vienos kojos. Paskui ėmė groti greičiau ir greičiau. Šernai sukosi smarkiau ir smarkiau, kol visiškai išvargę sukrito ant žolės. Andrius-Mandrius nebeištvėrė nesijuokęs. Jis kvatojo lygiai penkias minutes, vos spėdamas atsikvėpti. Kai karaliaus vyriausias ministeris atėjo pažiūrėti kas nutiko Andriui-Mandriui, jis jį rado linksmą ir sveiką.

Tą rytą karalius taip pat šoko iš lovos ir greit apsirengė, norėdamas ko greičiausiai sužinoti, kokie reikalai su Andriumi-Mandriumi. Kai jis sužinojo, kad Andrius tebegyvas, jis tarė:

— Na, dabar žinai, ką reiškia praleisti naktį su dešimts šernų. Sakyk man "į sveikatą"!

— Aš nebijočiau nė šimto šernų, ir aš visai nieko nesakysiu, kol negausiu karalaitės — atsakė Andrius-Mandrius, nė per plauką nesudrebėdamas.

— Gerai, pamatysim, ką tu sakysi, kai tau paruošim pačią baisiausią mirtį! — sušuko karalius.

Sargybiniai nuvedė Andrių-Mandrių prie tamsaus šulinio, kuris buvo pilnas aštrių peilių. Šulinio dugne degė maža švieselė, kad galima būtų matyti ar piktadaris pasiekė dugną. Andrius-Mandrius paprašė sargybinių palikti jį vieną porą minučių.

— Aš noriu pažiūrėti į tą šulinį. Gal nuspręsiu karaliui pasakyti "į sveikatą".

Kadangi buvo labai tamsu, sargybiniai nematė, ką Andrius-Mandrius veikė prie šulinio. Jis įkišo savo lazda į žemę, nusiėmė švarą ir kepurę ir jais aptaisė lazda, kad atrodytų kaip jis pats. Tada jis pasislėpė tamsiausiam kampe ir laukė kas atsitiks.

Sargybiniai palaukė porą minučių ir ištūmė aprengtą lazda į šulinį. Lemputė šulinio dugne užgeso ir sargybiniai pamanė, kad ši kartą tikrai nudėjo Andrių-Mandrių. Bet ryte, kai karaliaus vyriausias ministeris atėjo patikrinti, ar Andrius tikrai negyvas, jis vos pats neįkrito į šulinį iš nustebimo. Andrius buvo ne tik gyvas, bet linksmai švilpavo sėdėdamas ant tvoros. Ministeris jį nuvedė pas karalių.

Karalius buvo toks susijaudinęs, kad per klaidą užsidėjo net antrą apsiaustą ir užmiršo atsisėsti į savo gražiausią sostą; jis stovėjo prie lango ir laukė ministerio.

— Na, kadangi patyrei ką reiškia pati baisiausia mirtis, ar dabar sakysi "į sveikatą"?

— Ne, aš nieko nesakysiu, kol karalaitė nebus mano žmona, — vėl atsakė Andrius.

— Tai gal pasakytum, jei tau duočiau ką gražaus? — paklausė karalius, matydamas, kad piktuoju negali Andrių-Mandrių įveikti. Karalius liepė paruošti savo auksinį vežimą ir išvyko su Andrium. Jis parodė jam savo sidabrinį mišką, savo auksinę pilį ir savo deimantinį ežerą.

— Pasirink! Duosiu tau vieną šių grožybių, jei pasakysi "į sveikatą"!

— Ne, aš nieko nenoriu, tik karalaitės, — atsakė Andrius-Mandrius truputį nuliūdęs.

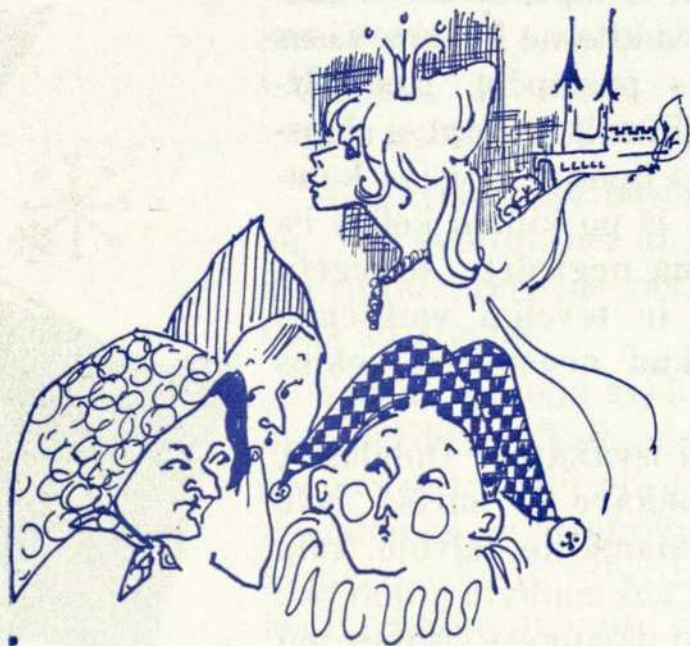
— O jeigu tau duočiau ir mišką, ir pilį, ir ežerą, ar tada pasakytum? — erzinosi karalius.

— Ne, aš nieko kito nenoriu!

— Pagaliau, jeigu ir duočiau tau savo dukterį, ar tada pasakytum? — klausė karalius visiškai pažaliavęs.

— Žinoma, kodėl ne, — nusišypsojo Andrius-Mandrius.

Karalius pradžiugo ir liepė visiems ruošti vestuvėms. Žmonės gatvėse šoko ir dainavo. Jie džiaugėsi, kad karalaitė, kurios plaukai žibėjo kaip pavasario saulė, kurios akys buvo melsvos kaip pavasario dangus, kuri buvo švelni ir graži kaip baltas balandėlis, mylėjo Andrių-Mandrių labiau kaip visus kunigaikščių sūnus ir ministerių giminaičius. Tai bent buvo vestuvės! Tarnai prinešė kalnus keptų vištų ir pripylė upes skaniausių gėrimų. Muzikantai grojo linksmiausias dainas. Net karalius pusiau džiaugėsi... Bet tik pusiau, nes jam dar trūko vieno dalyko.

Karaliaus vyriausias virėjas atnešė keptą šerno galvą karaliaus pietums. Ji buvo apipilta labai ypatingu padažu, kuris aštriai kvepėjo. Karalius, užuodęs padažą, tik... a-a-a... ir nusičiaudėjo. Net lėkštės ir stiklinės pašoko nuo stalo.

Andrius-Mandrius pirmutinis atsistojo ir garsiai pasakė:

— Į SVEIKATĄ, Jūsų didenybe!!!

Išgirdęs tuos žodžius, karalius plačiai nusišypsojo. Jis taip džiaugėsi, kad nebesigailėjo net savo gražiosios dukters.

Kai senasis karalius mirė, Andrius-Mandrius tapo šalies valdovu. Jis nieko nevertė sakyti "į sveikatą", bet visi žmonės jį taip mylėjo, kad visvien sakydavo. Karalienė buvo laiminga ir savo vaikams pasakodavo, ką seniau buvo išgyvenęs jų tėvas.

DVIGUBA DOVANA

Tris dienas prieš Motinos dieną Dobilas ir Dovilė elgėsi labai paslaptiniai. Tėvelis ir mamytė taip pat turėjo kažkokių paslapčių. Kai Dobilas ir Dovilė patyliukais tarėsi viename kampe, tėvelis ir mamytė ką tai planavo kitame kampe. Visas namas buvo pilnas paslapčių, paslaptų, paslapčiukių. Vienos paslaptys slapstėsi už durų, kitos lindo į tamsius kamпус. Vakaraus net iš po kilimo kelios išlisdavo. Visur pilna negirdėtų, neregėtų paslapčių. Vaikai ir tėveliai vaikščiojo ant pirštų galų, kad neužmintų kokios paslapties.

Motinos dienos išvakarėse Dobilas ir Dovilė gražiai supakavo ir surišo savo paslaptis. Valgomajame jie galvojo, kaip bus smagu žiūrėti, kai mamytė atidarys... Ryte mamytė labai džiaugėsi visomis paslaptimis. Ji tuoj pat užsidėjo naują prijuostę ir užsikabino grandinėle. Bet tėvelis paslaptinai nusišypsojo:

— Čia dar ne viskas, dar liko viena paslaptis!

— Kur? — nustebo Dovilė. — Ar mes ką pamiršom?... Nieko nebeliko nei už durų, nei spintoj...

— Hmm, — galvojo Dobilas. — O kur tėvelio dovana?... Gal čia toji paskutinė paslaptis?

— Beveik atspėjai, — nusijuokė tėvelis, — tik šią paslaptį pataupysim ligi po pietų.

Dovilė ir Dobilas visaip bandė iš tėvelio išgauti, kas toji paslaptis, bet nieks neišėjo. Paskui apklausinėjo mamytę, o ir iš jos nieko negavo, tik po tris šviežiai iškeptus sausainius. Po pietų tėvelis visus susodino į automobilį ir nusivežė — į CIRKĄ!

Cia ir buvo ta didžioji paslaptis.

— Tėveli, jūsų paslaptis pati geriausia. Nei spintoj, nei už durų, nei po kilimu negalėtume jos rasti, — juokėsi Dobilas su Doveile.

Vaikai jodinėjo arkliukais, tėveliai sėdėjo ir žiūrėjo. Tada visi kartu nuėjo pasivaikščioti, pažiūrėti dramblių ir žirafų, drambliukų ir žirafyčių. Tėvelis visiems nupirko ledų. Bevalgydamas ledus, Dobilas lyg kažką atsiminė ir nusijuokė:

— Šiandien tikrai keista diena — pradedom su Motinos diena ir visos paslaptys buvo mamytei; tada prisidėjo tėvelio paslaptis, tai dabar ir tėvelio diena pasidarė. Užbaigsim su mūsų diena — pirmoji vaikų diena pasaulyje. Tai nuostabi šeima!

Vakare visi buvo labai išvargę, tad sapnai neprašyti atėjo. O ką gi Dobilas ir Dovilė galėjo sapnuoti, jei ne dvigubą Motinos dienos dovaną. Tik kaip sapnuose paprastai būna, cirko arkliukai, paslaptys ir ružavi ledai visi susimaišė į vieną linksmą krūvą. Nuostabu, ar ne?

MOČIUTĖ PASAKOJA

A. Giedrius

VII

Kitą vakarą vėl, kai močiutė po vakarienės atsisėdo į savo krėslą, Daunius paklausė:

— Močiute, ar teisybė, kad ir gaidys moka pasigirti?

— Teisybė, — atsakė močiutė. — Antai, sakykim, eina jaunas katinėlis per kiemą, prieina prie kurios vištelės ir nori su ja pažaisti. Jau jis ir kojuke pamoja vištelei po pat snapu. Bet vištelė nenori su katinu žaisti. Ji kapštelėja katinui snapu, o tas mano, kad jau pradeda su juo žaisti. Tada jis jau abiem kojom griebia vištelę. Pamato gaidys ir prišokęs gerokai kaptelėja katinėliui į uodegą. Katinėlis išsigandęs bėga, o gaidys skiauterę iškėlęs didžiuojas: “Kooo, ko, ko, ko, ko!” Taip jis visada sako, kai kokį gerą darbą savo būriui padaro. Bet gaidys moka ir bartis. Kai kas jį arba vištas išgąsdina, tai jis ima garsiai šaukti: “Kad kadykšt! Kad kadykšt!...” Kai labai svarbus reikalas, tai ir vištos padeda gaidžiui bartis: “Kad kadaaakšt! Kad kadaaakšt!...”

— O koks buvo mūsų gaidys? — paklausė Daunius.

— Puikus buvo mūsų gaidelis, — pasakojo močiutė. — Visas gražiai rudas, uodega didelė ir išriesta, žibančiomis plunksnomis — nors skrybelę kaišyk; skiauterė aukšta, skaisčiai raudona, dvišaka barzda pasmakrėje tabalavo, gūžys smulkiomis plunksnelėmis žvilgėjo, lyg auksu pateptas. O kai užgiedodavo, tai kaip koks giesmininkas — aiškiai ir garsiai: “Kakarykooo!”

Šešerių metų Daliukas atsiminė pirmąjį močiutės pasakojimą ir sako:

— O kodėl gaidys Jonukui miegoti nedavė?

Močiutė atsakė:

— Ten, kur tas Jonukas gyveno, vištos tupėjo troboje ant aukšto, o Jonukas miegojo žemai pirkioje. Kai gaidys giedojo, tai Jonukas ir pabudo.

— O kodėl gaidys nemiegojo?

— Gaidys anksčiau už žmones eina tūpti, tai greičiau ir išmiega. Ir po kelis kartus per naktį gieda. Pamiega, pabunda ir gieda. Vėl užmiega ir vėl pabunda. Senovėje, kai žmonės neturėjo laikrodžių, tai gaidys jiems buvo kaip laikrodis. Kai gaidys anksti rytą užgiedodavo, tai žmonės keldavos dirbti. O Jonukui peranksti būdavo keltis. Bet gaidys nežiūrėdavo Jonuko: jam ateidavo laikas giedoti, jis ir giedodavo.

— O kaip gaidys žino, kada giedoti? — paklausė Karytis.

Senelė atsakė:

— O kaip tu žinai, kada valgyti? Nusimanai. Ir gaidys nusimano, kada giedoti. Pamiega, pamiega ir gieda.

— Aš per visą naktį nepabundu, — pasisakė Karytis.

— Tu gaidys negalėtum būti, — pajuokavo Daunius.

O senelė sako:

— Gaidys ne tik naktį ir anksti rytą gieda, bet kartais ir dieną. Dieną giedodamas oro atmainas skelbia. Iš tokio jo giedojimo ūkininkai supranta, kad bus lietaus.

— Oo! — sušuko vaikai. — Tai jis kaip barometras!

— Taip, — sako močiutė. — Bet gaidžio giedojimą reikia mokėti suprasti. Ūkininkai išmoksta. Pasiklauso gaidžio ir žiūri, kada kuris jo giedojimas išsipildys. Kai išsipildo, tai kitą kartą jau žino. Seni kaimo žmonės daug ko sužino iš gyvulių ir paukščių. Savo žinias jie pasako vaikams, o vaikai ir patys dar ko nors sužino, tai ir eina iš kartos į kartą nerašytas mokslas. Jūs mokate dainuoti lietuviškų dainelių — gal tris, gal penkias...

— Aš moku šešias, — pasisakė Ramutė.
— O aš — devynias, — prisidėjo Rūtelė.
— O aš moku “Du gaideliai, du gaideliai baltus žirnius kūlė”, — pasisakė Rasutė.

— Gerai, Rasute, — pagyrė močiutė. — Kai būsi didesnė, daug dainų mokėsi.

— Ir aš mokėsiu, — pasisakė Daliukas.

— Neužmirškite, ką dabar sakote, — tarė senelė. — Visi daug išmokite lietuviškų dainelių. Jūsų mamytė daug moka, ir aš moku. Visi padainuosim ir pasimokysim. Lietuvos kaimuose žmonės labai daug moka dainų ir gražiai padainuoja. Viena mano teta mokėjo daugiau kaip šimtą dainų.

— Vaje, vaje! — nustebė vaikai. — Kaip ji galėjo tiek daug išmokti!

— Per ilgus metus išmoko, — atsakė močiutė. — Visoje Lietuvoje dainuojama daug šimtų dainų. Kiekviena parapija ir net kiekvienas kaimas turi savo dainas. Bet yra daug ir tokių dainų, kurios eina per visą Lietuvą, visiems lietuviams patinka.

— Įdomu Lietuvos kaime, — tarė Daunius. — Visko ten gali išgirsti ir pamatyti.

— Labai įdomu, — tarė Rūtelė. — Aš norėčiau pamatyti tokią tetą, kuri moka šimtą dainų.

— Ir aš norėčiau, — pirsidėjo Ramutė. — Ir dar norėčiau pamatyti visą būrį žąsų su mažais žąsyčiais ir visą būrį vištų su mažais vištyčiais.

— Ir aš! Ir aš!... — pritarė mažieji.

— Ir aš, — prisidėjo Daunius. — Tik aš dar norėčiau pamatyti, kaip žąsinas kaklą ištiesęs šnypšdamas vejasi Ramutę.

— Ramutė viena neitų prie žąsų, — užsistojo močiutė. — O dideli žmonės žąsino nebijo — moka atsiginti: nutveria žąsinui už kaklo, ir žąsinas nieko negali padaryti. O į Lietuvą nuvažiuosim, kai tik galėsime. Nuvažiavę pabūsime ir pagyvensime kaime, kur jūsų tėvai gimė ir augo, kur aš gyvenau, kur mūsų visų senoji tėvynė.

PRISIMENU LIETUVOS LAUKUS

V. Smaižienė

(Nuotraukos iš Lietuvos)

*Vištytei nešdavau grūdelių
Ir duonelės trupinių.
Ji man dėjo kiaušinėlių
Tai baltučių, tai skanių!*

*Tarp ramunių, tarp baltų
Vaikšto dvi sesytės,
Dukros Lietuvos laukų,
Kaip ir tos gėlytės.*

*Toks ilgas kelias ir toks platus,
Ejo jis tiesiai pro mūsų namus.
Močiutė ten buvo, kaip saulė meili,
Šiandien jos nebėra, nameliai tušti...*

GENYS, VARNA IR LAPĖ

Lietuvių pasaka

Vladas Mingėla

Gyveno didelio miško vidury, iš visų medžių aukščiausiam, genių šeima.

Margas genelis — darbštusis paukštelis. Vos tik atsikelia iš šilto patalėlio ir tuoj:

Ko! ko! ko! — kalena su savo snapeliu.

O kai visa šeima įkimba į darbą — tas kalimas —

Ko! - ko! - ko! — sklinda viso miško viršūnėmis. Jau nei žvėreliai nei paukšteliai negali miegoti. Pabunda visi ir saulutei pro medžių properšas besižvalgant, beieškant pažįstamų paukštelių ir žvėrelių, prasideda gyvenimas visame miške.

Gi reikia ir pavalgyti.

Tam ir kala visa genelių šeimyna, kad po žieve sulindusius nedorėlius kirminėlius išgaudytų.

Prakala žievę — capt už sprando. Neišsisuka nė vienas.

Kada genelių tame medyje priaugo perdaug, paaugę vaikeliai, pasakę sudiev tėveliams, išskrido toliau: savo šeimynas pradėjo kurti.

Jaunasis genelis susirado sau pačiutę. Vedė. Apsigyveno plačiašakėj eglelėj. Abu gerokai paprakaitavę, susidėjo gūžtelę. O toje gūžtelėje padėjo genelio pačiutė šešius kiaušinėlius. Abu pasikeisdami tupėjo ant jų — ir išperėjo jaunos gražuolius geniukus.

Atbėga vieną dieną suktybių ir visokių gudrybių karalienė — lapė.

Pabaladojo į medį su uodega ir su kumščiu.

— Geneli, geneli, — gelbėk savo vaikelius — kraustykis. Jau kirsiu medį.

Išsigando abu geneliai ir jų vaikeliai.

— Lapele, lapele, pagailėk mano šeimynėlės — nekirk eglėlės, prašau.

— Ne už dyką, ne už dyką! — Duok vieną vaikelį — nekirsiu, pažadėjo lapė.

Apsiverkė abu geneliai - tėvuželiai. Ir nors jų vaikelis visaip prašėsi jo nemesti, bet tėvukas genelis išmetė jauniausią, visų silpniausią.

Lapė tik nutvėrė mažytį genelį ir nusinešusi suėdė.

Neilgai ji laukė. Paskui ir vėl atėjusi prie medžio, su uodega kelis sykius per medį sudavusi, vėl gąsdina genelių šeimyną:

— Kirsiu medį! Kirsiu medį! — gąsdina lapė.

Išmetė ir antrą genelį. Verkia visa šeimynėlė. Gaila tėvam vaikelio, o vaikeliai verkia savo sesytės ir broliuko.

Taip genelis išmetė net keturius vaikelius.

Tik vieną dieną atskrido juoda varnelė. Klausia genelio:

— Ko taip nuliūdęs? Ar kirminėlių pritrūkai?

— Ne, toji plėšikė lapė žada mūsų medį kirsti. Kur gi mes pasidėsime? O vaikeliai dar ir skristi nemoka... Beliko tik du mūsų geneliai...

— Neverk geneli, mano broleli, — sako juodvarnis.

— Kaip neverksi, kad lapė baigia mano vaikučius suryti.

— Tai kam duodi? Tu galėtum jai akis iškapoti.

— O kad ji grasina "Kirsiu eglėlę, kirsiu eglėlę!"

— Tu nebijok! Nebūk kvailas, geneli! Pasakyk: "Kirk, kad nori — aš neturiu daugiau vaikelių" — Ir nuskrido juodvarnis.

O lapė ir vėl čia pat.

— Geneli, geneli, gelbėk savo vaikelius, — kirsiu medį.

— O kas man darbo. Daugiau vaikelių nebeturiu — kirk, jei nori. Pažiūrėsiu, kur kirvį gausi, iš ko piūklą pasiskolinsi!

Lapė vėl ėmė gąsdinti genelius. Kaip galėdama stipriau sudavė uodega į medį. O genelis tėvuželis a nė krust. Nebijo. Supyko lapė.

— Kas gi tave pamokė, kas padrąsino? — klausia lapė.

— Juodvarnėlis tėvužėlis — atsakė iš gūžtos genelis.

— Uhh-ūūū! — kaip supyko, kaip užvirė lapės širdis. Pažadėjo juodvarniui mirtį atnešti. — Nedovanosiu! — taip garsiai sušuko, kad visas miškas uhh-hūū-uhh-hūū... suūžė, sušlamėjo, o medžiai, kurie buvo silpnėsi, iki žemės samanų palinko. Aidūžiai toli nuskrido, nuaidėjo.

Lapė sugalvojo kerštą. Kiek pabėgusi, atsigulė ant žemės. Aukštelninka guli. Uodega nukreipta į šoną.

Lapė apsimetė negyva esanti — lyg padvėsusi būtų.

O dvėselena tai varnų ir juodvarnių puotos stalas.

Pamatęs negyvėlį, atskubėjo mūsų pažįstamas varnas juodvarnėlis. Pradėjo lapę lesti. — Čiak, čiak, čiak — norėjo akis išlupti. O lapė kapt, ir nutvėrė juodvarnį. Jau ruošiasi suėsti. Juodvarnis ėmė maldauti:

— Lapele, lapele, visų žvėrelių gražiausioji. Tu turėtum visų žvėrelių karalienne būti. Daryk ką nori, tik nebausk taip, kaip senovėje senelis bobutę nubaudė.

— Tai ką padarė tai bobutei senelis? — klausia lapė.

— Ogi paėmė didžiąją alaus statinę, išlupo dugną, jon ikišo bobulę ir parito nuo kalnelio — visi jos kauleliai išlakstė.

Lapė paėmė mažą statinėlę, išlupo dugną, ikišo juodvarnį nelabai ir parito nuo kalnelio...

To varnui ir terekėjo: — Cha-cha-cha — garsiai kvatodamas pakilo į orą ir nuskrido toliau.

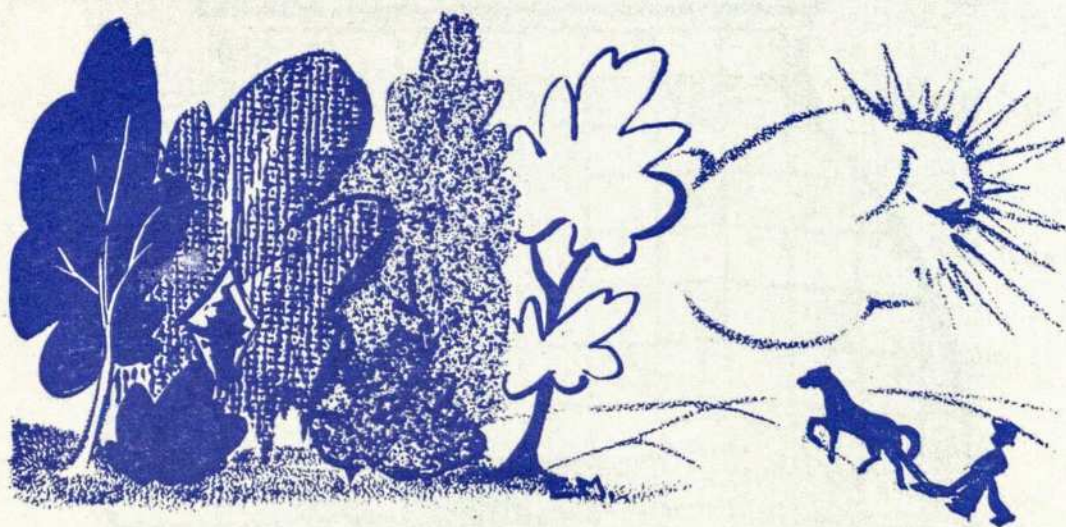
— Kva, kva, kva! ir Cha-cha-cha! — aidėjo per visą mišką.

Gi genelis tame miške su savo pačiuote ir užaugusiais vaikeliais tik kalena medžius: ko! ko! ko!... net miškas kaip koks malūnas tik barška, tik tarška.

TĖVIŠKĖLE, TU GRAŽI

V. Valsiūnienė

Tėviškėle, tu graži,
Apkaišyta uosiais,
Tėviškėle, tau visi
Šiandien mes dainuosim.

Tavo marios ir šilai,
Kloniai ir kalneliai
Širdužėlėj amžinai
Šviesų džiaugsmą kelia.

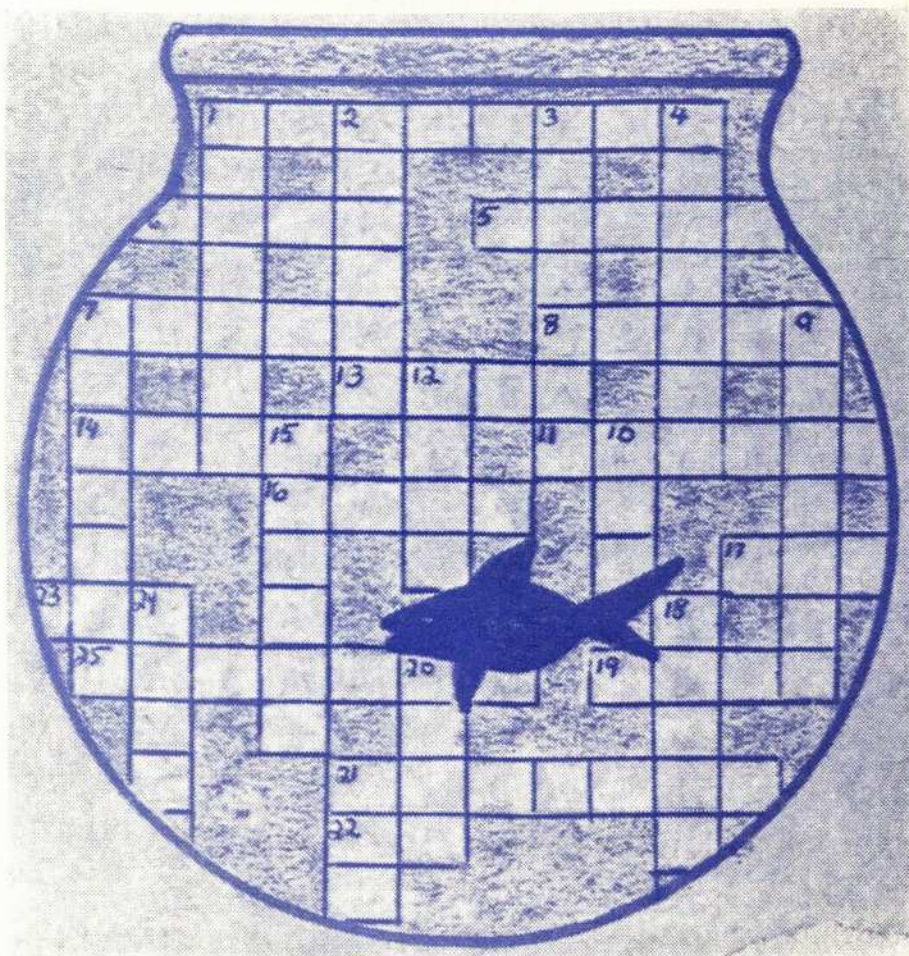
Tavo jūra vakaruos
Gintarėliais žydi —
Ūžesį melsvos bangos
Mūsų dainos lydi.

Tėviškėle, tu graži,
Apkaišyta uosiais,
Tėviškėle, tau visi
Šiandien mes dainuosim.

1966, GEGUŽIS

ŽUVYTĖS GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Keliautojas.
5. "Snapas" kilmininko links.
6. Patinėlio žmona.
7. Erškėčiai
8. Paukštis stipriu tiesiu snapu.
11. Susirinkimas.
14. Drėgmė, randama ant žolės ryte.
16. Kai nėra triukšmo, yra ...
17. Ligi.
19. "Kuris" sutrumpinta.
21. Šis mėnuo.
22. Trumpas išsireiškimas.
23. Pažymimasis žodelis.
25. Gėda.

Žemyn:

1. Turis skylių.
2. Tai, ką laikrodis rodo.
3. Plėšrus paukštis.
4. Padaryti vainiką.
7. Kiekis užaugusių javų.
9. Stiprus.
10. "Eiti", liepimas.
12. Akmens kalnas.
15. Tai, į ką galima atsiremti.
18. Gyvis, kuris plaukioja vandenyje.
20. Žodelis kiekybei pažymėti.
21. Galbūt.
24. Karštas gėrimas.

(Atsakymai psl. 31)

TRUPUTĮ PAGALVOK

Kiekvieniame dainos posmelyje įrašykite žodžius, kurių trūksta.

1. Vai kelkitės
Gamta jau atsigavo
.....linksmi
..... užkukavo.
2. Grįšim, grįšim ten, kur teka ir
Kur ant tako
Obelių kris.
2. Baltos plazda, duokit kelią,
Neškit mane, mano dalią.
Ramta dry-lia....., ramta dry-lia
Neškit mane, mano dalią.
4. Lietuviais esame mes
Lietuviais ir
Tą gavome
Jai ir neturim leist
5. Sesutėle, pažvelk, kiek ten lankoj
Mirga, skęsta šviesoj:
Sesutėle, pažvelk, kiek ten lankoj.
6. O atsimenu, ta gimtinį
Kur motulė prie supdama liūliavo.
Ir dainelę tą, ta daina
Ir man skamba čiūčia liūlia.
7. Ramios, malonios naktys,
Medžio užmigęs nejuda;
Viskas nutilo,
Vienos tik mirkčioja,

LINKSMIAU

Keleivis: Labai bijau skristi lėktuvu. Du kartus beveik užsimušiau kelionėje.

Lakūnas: Vieno karto būtų užtekę!

Mama: Kelkis, Sauliuk. Paukščiai jau seniai pabudo.

Saulius: Jei man reiktų miegoti šiaudiniame lizde ant visokių šakalių, ir aš anksti kelčiaus...

— Na, Rasute, kiek tau duoti saldinių?

— Tlis.

— Ne tlis, bet tris. Kol neištarsi, neduosiu. Na, kiek?

— Dvylika!

Vytukas: Kodėl aš neužgimiau prieš 600 metų?

Tėvelis: O iš kur tau tokia mintis atėjo į galvą?

Vytukas: Jeigu aš gyvenčiau anais laikais, man nereiktų tiek daug istorijos mokytis!

Studentas: Ponas profesoriau, kokia šiandien data?

Profesorius: Nesvarbu data, tik atsakyk į egzamino klausimus!

Studentas: Aš norėjau bent vieną dalyką parašyti be klaidų...

Stasiukas sėdi prie stalo paniuręs ir į salotas net nepasižiūri.

— Tai kodėl nevalgai, — klausia tėvas. — Salotai sveika, užaugsi didelis ir stiprus, jei suvalgysi.

— Tai kiek aš jų turiu suvalgyti, kad būčiau toks stiprus, kad galėčiau pasirodyti visiems, kurie man liepia salotas valgyti?...

Mokytojas: Koks yra skirtumas tarp medžio ir stiklo?

Mokinys: Pro stiklą galima matyti, o pro medį ne.

Tėvas: Gerai, Maryte, ši sykį telefonu kalbėjai tik 15 minučių, vietoj pusvalandžio ar ilgiau. Darai pažangą! Su kuo ten kalbėjai?

Marytė: O, su niekuo ypatingu — kažkas iššaukė klaidingą numerį.

Gydytojas: Kodėl tau taip rūpi greitai išgydyti slogą?

Mergaitė: Nes vakar pamečiau savo nosinę!

Mama: Tomuk, negražu valgyti su pirštais! Naudok šakutę.

Tomas: Mamytė, bet pirštai atsirado anksčiau už šaukštus ir šakutes...

Mama: Ne tavo pirštai, vaikel!

MŪSŲ KŪRYBA

LIETUVA

Aš niekada nebuvau Lietuvoj, bet esu apie ją girdėjęs labai daug. Lietuva yra nedidelė valstybė, neturi labai didelių miestų, upių, ežerų ir kalnų. Lietuva turi didelių miškų ir mažus, bet gražius ūkius.

Jeigu aš gyvenčiau Lietuvoje, aš turbūt gyvenčiau ūkyje ir prie miško. Miške turėčiau medinį namą. Arti nuo čia būtų ežeras. Jeigu galėčiau, eičiau maudytis ir žuvauti vasarą, ir čiuožti žiemą. Lietuvoje labai gražu ir žiemą.

Lietuvos gražūs miestai yra Kaunas, Vilnius, Klaipėda, Šiauliai ir daug mažesnių. Mūsų laikinoji sostinė buvo Kaunas. Vilnius yra mūsų tikroji sostinė. Kaune yra daug gražių namų ir muziejų.

Dabar jūs žinote, kadėl aš norėčiau gyventi Lietuvoje.

Gintaras Miklas

ALDONA

Tai mano vardas. Lankau 6-tą klasę lietuviškoje ir septintą klasę amerikietiškoje mokykloje. Mūsų šeima 6 žmonių: tėvelis,

mamytė, bobutė, sesuo Danutė, broliukas Jonas ir aš. Dar turime didelį šunį. Man patinka piešti, skaityti knygas, rinkti pašto ženklus. Kai turiu laiko, man patinka siūti. Kai užaugsiu, aš noriu būti mokytoja.

Aldona Dippel

VASARA

Vasara! Kaip džiugu! Aš laukiu ir laukiu, bet atrodo, kad niekada neateis.

Šią vasarą aš važiuosiu su savo draugu Saulium į ūkį. Tenai mes būsime apie tris savaites. Kiekvieną dieną kelsimės apie šeštą valandą ir eisime maudytis. Paskui pavalgysime pusryčius ir rašysime lietuvišką diktantą. Kai ateis vakaras, atidarysim televiziją ir žiūrėsime mūsų mėgiamiausias programas. Vienuoliktą valandą vėl reikia gulti ir jau pasibaigė labai gera diena.

Algimantas Šukys

STOVYKLA

Kiekvienais metais aš važiuoju į skautų stovyklą. Pereitais metais buvau Vilniaus stovykloje. Buvo labai gera ir linksma. Nors

pirmą naktį ir buvo šalta, bet vis tiek buvo man linksma.

Iš ryto reikia keltis ir mankštintis, paskui valgyti pusryčius ir vėliavą pakelti. Tada reikia eiti į užsiėmimus, kur būna linksma ir įdomu, bet kartais būna per daug pašnekusių. Po to jau visi būname išalkę ir rengiamės pietauti. Po pietų vėl užsiėmimai. Tuoju visai einame atgal į palapinę ir rengiamės maudytis. Kiti, kurie neina maudytis, ką nors kitą dirbinėja palapinėse. Po maudymosi būna pavakariai ir laisvalaikis. Paskui vakarienė, vėliavos nuleidimas ir laužas.

Štai, kokia būna diena skautų stovykloje.

Algis Kidolis

VIŠČIUKAI

Anais metais, kai artinosi Velykos, aš su draugėmis sugalvojome nusipirkti viščiukų. Nusipirkome šešis, bet nepasisakėme tėvams. Kad nežinotų ką mes turime, nusinešėm į rūšį. Gi tie viščiukai kad kalbėjosi tai kalbėjosi!

Tuo laiku mano mama panorėjo sužinoti, kas rūšy darosi, nes mes padarėme daug triukšmo. Mes net negirdėjome, kaip ji atėjo. Tos mano draugės išbėgo į daržą, o aš pasilikau viena. Taip pikta man pasidarė. Bet mama ėmė juoktis. Mergaitės pasiklausė lauke ir sugrįžo atgal. Kad ėmėm visos juoktis! Vėliau parėjo mano tėvelis ir pasakė, kad mes viščiukų laikyti negalėsime. Bet išėjo visai kitaip.

Sekančią dieną ėmė gaišti mano viščiukai. Nugaišo du. Ir kiekvieną dieną gaišo, kol tik du pasiliko. Tiedu gyveno ilgai ir užaugo tokios didelės vištos, kad visą vasarą galėjo gyventi lauke. Vis lesinėjo ir lesinėjo, net ir mažiuskus vabalėlius sulesdavo. Visuomet jos tarp savęs pešėsi. Vis snapais, snapais viena kitą, bet niekuomet neatsiskyrė — kur viena, ten ir kita. Viena be kitos atrodė visai pasimetusios.

Kai atėjo žiema, negalėjome jų laikyti. Aš labai norėjau laikyti, bet ką darysi! Tėvelis išvežė į ūkį. Niekuomet daugiau jų nemačiau. Kai pasižiūriu į daržą, atsimenu savo vištas — juodąją ir baltąją. Gal ir gerai, kad jų nėra, nes pačios būtų sušalusios.

Gina Simonaitytė

Miela Zita, aš rašau tau šį laišką iš lietuviškos mokyklos. Ar daug yra dabar sniego Lietuvoje? Amerikoje snigo, bet jau visas sniegas ištirpo.

Ar labai šalta Lietuvoje? Turbūt ten dabar labai gražu. Kai man rašysi laišką, papasakok, kaip dabar atrodo Lietuva.

Taip greit laikas bėga.

Turiu jau užbaigti.

Tavo pusseserė

Daiva Bartkutė

KENNEBUNKPORT, MAINE

Pereitais metais aš nuvažiavau į Kennebunkport, Maine. Kelionė specialiu autobusu truko 7 valandas. Kai atvažiavom, ten viskas

žaliavo — medžiai ir gėlės. Atvažiavome 6 val. vakaro, pavalgėme ir 9 val.ėjome gulti. Kitą rytą kėlėm pusę aštuonių, 8 val. mišios. Po mišių vėliavos pakėlimas. Pusę devynių valgėme pusryčius, paskui tvarkėme kambarius. Po tvarkymo galėjome daryti ką norim. Pietus pavalgėm 12 val. Pradėjome su malda. 4 val. buvo užkandžiai, 6 v. vakarienė.

Po vakarienės galėjome žaisti iki pusės devynių vakaro. 9 val. gulti. Ten yra laisvė ir graži gamta. Netoliese yra miestelis, į kurį mes einame apsipirkti vieną kartą į savaitę. Kiekvieną šeštadienį, jei būna geras filmas, eidavome į kiną. Ten berniukams rojus! Aš važiuosiu ir šiais metais į Maine.

Algimantas Bružinskas

Zuvytės galvosūkio atsakymai (psl. 26) Skersai: 1. keleivis, 5. snapo, 6. pati, 7. duria, 8. genys, 11. seimas, 13. suma, 14. rasa, 16. tyła, 17. iki, 19. kurs, 21. gegužis, 22. ak, 23. juk, 25. sarmata. Žemyn: 1. kiauras, 2. laikas, 3. vanagas, 4. supinti, 7. derlius, 9. smarkus, 10. eik, 12. uola, 15. atrama, 18. žuvis, 20. tiek, 21. gal, 24. kava.

Mieli “Eglutės” skaitytojai:

Eglutės šventė jau visai arti! Laukiame jūsų konkursinių darbų ir jūsų pačių, birželio 5 d. Putname, “Eglutės” tėviškėje. Paskubėkite!

Iki greito pasimatymo,

Jūsų “Eglutė”

GEGUŽIO

ŠVENTĖS IR VARDINĖS

1. ŠV. JUOZAPO DARBININKŲ GLOBĖJO ŠVENTĖ
Zigmantas, Grata / Žilvinas, Vidmanė
2. Atanazas, Mafalda / Eidmantas, Meilė
3. Juvenalis, Ventūra / Arvystas, Diva
4. Florijonas, Monika / Beržas, Mintautė
5. Pijus V, Krescencijona / Barvydas, Neris
6. Evodas, Prudencija / Rokantas, Arga
7. Stanislovas, Domitilė / Butautas, Rimta
8. MOTINOS DIENA
Akatas, Ida / Minigaila, Audrė
9. Grigalius iš Nazianzo / Džiugas, Austė
10. Izidorius, Solangija / Putinas, Suvida
11. Pilypas ir Jokūbas, Principija / Eidivydas, Mara
12. Nerėjas, Imelda / Vaidutis, Roma
13. Robertas Bellarminas, Merevana / Surminas, Alvydė
14. Bonifacas, Petronelė / Gintaras, Milda
15. Jonas Krikštytojas Lasalietis / Algedas, Jaunutė
16. Ubaldas, Jonas Nepamukietis / Vaidimantas, Bitė
17. Paskalis Bailonas, Bazilė / Virkantas, Gaila
18. Venantas, Elgiva / Erdvilas, Rytė
19. ŠEŠTINĖS
Celestinas, Pudencijona / Gilvainas, Taura
20. Bernardinas Sienietis, Hildegarda / Eidvilas, Vygintė
21. Teobaldas, Izberga / Vaidivutis, Vydminė
22. Venustas, Rita / Eimantas, Jovilė
23. Andriejus Bobola / Gertautas, Augmantė
24. Gerardas, Paladija / Algirdas, Gina
25. Urbonas I, Grigalius VII / Almantas, Danutė
26. Pilypas Neris, Jieva / Eiviltas, Kinta
27. Bedas, Restituta / Gindas, Aldona
28. Augustinas, Podijus / Jogirdas, Rima
29. SEKMINĖS
Marija Magdalena Pazietė / Algedas, Erdvilė
30. VAINIKU DIENA
Feliksas, Joana Arkietė / Vyliaudas, Gražina
31. MARIJOS KARALIENĖS ŠVENTĖ
Angelė, Kancijus / Gintautas, Agila

“EGLUTĖ” sveikina visus, kurie švenčia vardines!